

VI gjorde det beste ut av dagene

Etter fjorten måneders sykdom mistet Gunnhild Corwin sin kreftsyke datter. Mamma savner sin Ida, men er ikke bitter. – Jeg har veldig mye glede i livet, og sorgen hører med, sier hun.

TEKST: VIGDIS BJØRKØY FOTO: THOMAS BARSTAD ECKHOFF

Gunnhild Corwin mistet datteren Ida i kreft, men er ikke bitter. Etterpå har hun skrevet bok om de siste fjorten månedene av Idas liv.

"Da Ida døde, visste vi at vi hadde gitt alt vi hadde og maktet."

△ Gunnhild og datteren Ida pyntet i anledning storesøster Vibekes bryllup. (Foto: Privat)

Ida elsket å danse. Hun var 18 år og kjernesunn. Trodde alle rundt henne.

Da katastrofen rammet, skjedde det lynraskt. Ida danset på torsdag og fikk kreftdiagnosen på fredag. Hun ble lagt inn på Rikshospitalet på lørdag, og søndag truet milten med å sprekke.

– Vi ble kastet ut i det, sier Gunnhild, som er hjemmeværende og mor til fire voksne barn.

Nå er det bare tre som lever.

Ida var attpåklatten. En friskus som elsket å være i aktivitet. Å danse var selve livet. Så var hun plutselig syk. Veldig syk.

Bærumsfamilien fikk livet snudd helt på hodet, og mamma Gunnhild kom spesielt nært. Ida ville ha henne med seg hele tiden. På sykehuset. Inn til legene. Når hun skulle ta nye prøver. Gjennom håp og tvil, glede og fortvilelse.

– Jeg hadde knapt vært på sykehus før, bortsett fra under barnefødslene, sier Gunnhild. – Vi har i grunnen aldri fokusert særlig på sykdom i vår familie. Aldri noen krisemaksimering, vi har vært en frisk og sunn familie som alltid har brukt det klassiske uttrykket "det går nok over". Beskjeden om at kreftformen Ida led av var svært alvorlig, kom som et sjokk. Kanskje fordi vi aldri har tenkt særlig på at det kunne skje oss. Men på den andre siden – er folk som alltid frykter det verste, bedre forberedt enn oss? Jeg vet ikke.

Dagbok som ventil

Gunnhild begynte ganske tidlig å skrive dagbok, som hun senere brukte som grunnlag da hun skrev boken "Idas dans". Dagboken begynte hun med for å sortere og bearbeide inntrykk i tiden Ida var syk.

– Dagboken ble rett og slett en måte å holde hodet over vannet på, sortere ut hva som var hva, forteller Gunnhild. – Vi kom inn i en helt fremmed verden, med medisinske uttrykk og termer som det var livsviktig for meg å lære, slik at jeg kunne hjelpe Ida videre.

Gunnhild tok den tyngste tønnen. Hun satt på sykehuset fra tidlig om morgenen til sent på kvelden. Ida ville ha moren sin der. Det ble lite familieliv i den tiden.

Alt var forandret. Familien måtte ta et valg. De kunne ha sunket ned i depresjonen, og blitt der. Men de valgte å fokusere på livet her og nå.

Unntakstilstand

Ida fikk være mye hjemme. Sykehuset stolte på at familien brukte hodet i forhold til hvordan hun hadde det og hva slags behov som kunne melde seg. Det ble å ta tempoen mange ganger om dagen, følge med på tilstanden hennes, kikke etter forandringer.

– Det var plutselig en helt ny virkelighet, en ny hverdag. Men man venner seg til det. Utrolig nok.

Familien hadde håp lenge – helt til den dagen legene fortalte at det ikke var mer de

kunne gjøre for å redde Ida. Det var i 2002. Bare fjorten dager etter døde hun.

– Vi trodde på legene da de sa at det ikke fantes flere behandlingsmetoder å prøve. De hadde vært troverdige og ærlige hele veien. De gjorde alt som sto i deres makt.

Rakk å bli tante

Den dagen legene ga Ida kreftdiagnosen, fikk familien også vite at storesøster Vibeke var gravid. Det var faktisk Ida som var den første som fikk høre det.

– Liv og død går hånd i hånd, sier Gunnhild. – Ida rakk å bli tante. Hun døde på halvtårsdagen til Sander. Men det største var at hun fikk komme inn til søsteren på ultralydundersøkelsen. Vibeke hadde "grått" seg til å føde på Rikshospitalet for at Ida skulle få være sammen med henne så mye som mulig. Ida var midt i en høydosekur som var meget giftig. Så giftig at det hang et gult giftskilt på døren og vi måtte ha på munnbind. Men likevel slapp de oss inn for å være med på ultralyd. Jordmoren ryddet unna for å slippe Ida inn, hun satt i rullestol og hadde stativer med seg og tok ganske mye plass.

Det er mye godhet blant folk, sier Gunnhild og tenker tilbake på den rausheten sykehuset viste i den situasjonen.

Valgte åpenhet

Familien Corwin valgte å være åpne om Idas sykdom, ►

"Vi sparte ikke på noe. Brente i peisen, tente lys overalt."

◁ Sorg og glede hører livet til, og mamma Gunnhild har valgt å fokusere på gledene i livet etter Idas bortgang.

og de opplevde å få mye åpenhet tilbake.

– Men alle må finne sin egen vei gjennom en slik situasjon, understreker Gunnhild. – Det finnes ingen oppskrift. Vi valgte å være åpne, men man skal ha respekt for at noen har behov for å holde det mer for seg selv.

Familien hadde fest hjemme hver dag de siste fjorten dagene Ida levde. Hun var hjemme og bodde på en sofa i stua, slik at hun kunne være med på det som skjedde.

– Vi dekket langbord i spisestua hver eneste dag. Vi sparte ikke på noe. Brente i peisen, tente lys overalt. Vi var aldri mindre enn åtte til middag hver dag. Og vi lo mer enn vi gråt. Vi ville gå ut med flagget til topps, og gjorde det som falt seg naturlig for oss. Vi gjorde det beste ut av dagen vi hadde. Dette sto hele familien samlet om. Og Ida selv var midt iblant oss, satt til bords inntil to dager før hun døde. Lå på en madrass foran peisen i stua der alle vi andre var.

Da vi visste at nå kom slutten, sendte vi ut en e-post om at det ikke var mer håp. Men vi la vekt på at det ikke var mørkt og dystert her, det var lys og varme og godhet.

Gunnhild blir varm i stemmen når hun snakker om de fjorten månedene Ida var syk. Det var så mye varme og omsorg og kjærlighet – til Ida og til hverandre. Familien fikk vist på nye måter hvor glade de var i hverandre.

Sorg og livsglede

Det er det utroligste som kan gi livsglede. Slik snakker Gunnhild om det. Hun er opptatt av det gode liv. Hva som er det gode liv, og hun har gjort noen erfaringer om hva som virkelig er verdifullt og verdt å hegne om.

– Alle vet at det er smertefullt å miste barnet sitt, se et ungt menneske dø. Men vet alle at det går an å leve et godt liv midt oppi alt dette? For ut fra den rammen vi hadde – at Ida hadde kreft – levde vi også det gode liv, kanskje mer enn vi noensinne har gjort.

Gunnhild har laget sin egen definisjon på hva det gode liv er: Å gjøre det beste ut fra situasjonen og de forutsetningene vi har.

– Jeg ville ikke hatt det godt om jeg i de fjorten månedene hadde tenkt at det gode liv er å ikke ha en datter som er syk. "Hvis bare..."-syken er en farlig syke, som kan ødelegge mye for et menneske.

Kan du høre meg, Ida?

Boken "Idas dans", som Gunnhild skrev etter datterens bortgang, er ifølge anmelderne en sterk og personlig fortelling. I første kapittel skriver Gunnhild:

"Du gjør det søren ikke lett for meg, Ida," roper jeg utover det skummende havet. "Kan du ikke hjelpe til litt selv også!" Det eneste svaret jeg får, er ulingen fra vinden og drønnet fra bølgene som bryter få meter unna."

Familien gikk gjennom perioder med håp og fortvi-

lelse, men de levde med det. Følelser er ikke farlige, de skal være der. Det lærte familien Corwin i den tiden Ida var syk.

Boken er en varm og nær skildring av hverdagen med en kreftsyk datter som krever deg 110 prosent, og om familien som er villig til å gi det som trengs og mer til. Man gjør alt for barnet sitt, håper, tror, trygler og ber.

Hverdagsskildringene er så nære at det kan føles ubehagelig, opplevelsen av at det kan skje meg er der hele tiden. Gjennom mammas øyne er leseren med i håp og tvil, smertefulle behandlinger og ensomme stunder.

Mange som har opplevd kreftsykdom tett på, vil kunne kjenne seg igjen i boken. Gunnhild var villig til å ofre så uendelig mye for datteren sin, men tapte likevel.

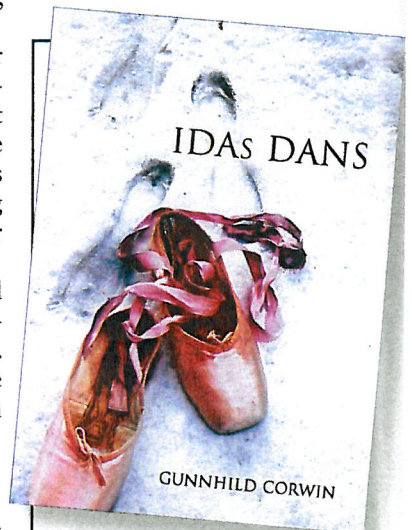
Sterke erfaringer

– Nå – etter at jeg har skrevet boken, sitter jeg igjen med at jeg har gjort noen svære erfaringer de siste årene. Og jeg har funnet ut at jeg har et valg: Jeg kan bruke erfaringen min til noe konstruktivt, eller bare la den ligge. Mitt mål er å bli modigere, ta større plass, tørre å bli sett. Jeg vil ikke bare være den kvinnen som mistet datteren sin.

Mitt konkrete valg er at jeg har valgt å fokusere på det jeg har og ikke bare det jeg har mistet. Sorgen over Ida kommer til å følge meg uansett. Men jeg har veldig mye glede og mening i livet, der

sorgen også har sin naturlige plass.

Da Ida døde, visste vi at vi hadde gitt alt vi hadde og maktet, mer kunne vi ikke gi. Kanskje kan vi i etterklokskapens tegn si at vi kunne gjort ting annerledes, men slik som situasjonen var da, gjorde vi alt. Det skal vi hvile i. Vi ga alt. Og det er nok. □

△ Boken "Idas dans" er en sterk beretning fra en mor som mistet datteren i kreft, om den siste tiden familien fikk med Ida.

Idas dans

Boken "Idas dans" kom i 2005 ut på Dinamo Forlag. Flere anmeldere omtalte den i positive ordelag: "Corwin tegner et nydelig og innsiktsfullt bilde av en ung kvinnes kamp med en sint form for blodkreft," skrev Dagsavisen. Leserne i bokkilden.no har gitt boken fire av seks stjerner.